

Vărstnicul Donald L. Hallstrom
din Președinția celor Șaptezeci

Ce fel de oameni?

Ce ni se cere să schimbăm pentru a deveni felul de oameni care trebuie să fim?

Când ne gândim la această adunare care se desfășoară în întreaga lume, ne reamintim de faptul că nu există o adunare asemănătoare acesteia, nicăieri. Scopul sesiunii preoției din cadrul conferinței generale este să-i învețe pe deținătorii preoției ce fel de oameni trebuie să fie (vezi 3 Nefi 27:27) și să ne inspire să ne atingem potențialul.

Acum 50 de ani, ca deținător al Preoției aaronice în Hawaii și mai târziu, ca misionar în Anglia, obișnuiam

să ne adunăm în case de întruniri și (cu greu) reușeam să ascultăm sesiunea preoției folosind o conexiune prin telefon. În decursul ultimilor ani, conexiunile prin satelit au făcut posibil ca transmisiunile să fie recepționate prin intermediul acelor antene foarte mari și astfel să putem viziona și asculta sesiunea preoției. Suntem uimiți de această tehnologie! Puțini și-ar fi putut imagina lumea de astăzi, în care orice persoană care are acces la Internet prin intermediul telefonului, al tabletei

sau al calculatorului poate viziona mesajele acestei adunări.

Cu toate acestea, accesul din ce în ce mai ușor la glasul slujitorilor Domnului, care este de fapt glasul Domnului (vezi D&L 1:38), nu este de folos dacă nu suntem dornici să primim cuvântul (D&L 11:21) și să îl urmăm. Simplu spus, scopul conferinței generale și al sesiunii preoției este îndeplinit doar dacă suntem dornici să acționăm – dacă suntem dornici să ne schimbăm.

În urmă cu câțiva zeci de ani, slujeam în calitate de episcop. O perioadă îndelungată m-am întâlnit în repetate rânduri cu un bărbat din episcopia noastră care era cu mult mai în vârstă decât mine. Acest frate avea o relație complicată cu soția sa și nu vorbea cu copiii săi. Îi era greu să-și păstreze locul de muncă, nu avea prieteni apropiați și îi era atât de greu să interacționeze cu membrii episcopiei încât, în cele din urmă, nu a vrut să mai slujească în Biserică. În timpul unei discuții intense cu privire la încercările din viața sa, el s-a aplecat înspre mine și mi-a spus concluzia la care ajunsese în urma numeroaselor noastre discuții: „Episcope, mă enervez ușor, așa sunt eu!”

Afirmația sa m-a uimit în acea seară și de atunci nu o pot uita. Odată ce acel bărbat a decis – odată ce fiecare dintre noi decide – să spună: „Așa sunt eu”, se renunță la posibilitatea de a ne schimba. Este ca și cum am înălța steagul alb, ne-am pune jos armele, am înceta să luptăm, și ne-am preda – pierdem orice șansă de a câștiga. Deși unii dintre noi ne gândim că această afirmație nu ni se aplică, probabil fiecare avem cel puțin unul sau două obiceiuri cu privire la care exclamăm: „Așa sunt eu”.

Prin urmare, ne întâlnim la această adunare a preoției deoarece progresul nostru nu este limitat de caracteristicile noastre actuale. Ne întâlnim în această

încercat din greu folosind două cârje și a căzut des; dar niciodată nu s-a gândit să renunțe. Se angajase să slujească o misiune cu onoare și devotament și a făcut acest lucru.

Când l-am întâlnit pe fratele Nulu, la aproape 20 de ani după ce slujise în misiune, ne-a întâmpinat cu bucurie la capătul drumului asfaltat și ne-a condus pe o cărare șerpuită spre casa lui cu două camere în care locuia cu soția și cei trei copii. Era o zi foarte călduroasă. Mergea în continuare cu greu, dar nu își plângea deloc de milă. Prin propria sârguință, a devenit profesor, ajutându-i pe copiii din sat să învețe. Când am intrat în modesta sa casă, m-a tras imediat deoparte și a scos o cutie care conținea cele mai de preț posesiuni ale sale. Dorea să îmi arate o bucată de hârtie. Pe aceasta scria: „Cu drag și multe binecuvântări vârstnicului Nulu, un misionar curajos și fericit; [datat] 25 iunie 1987; [semnat] Boyd K. Packer”. Cu acea ocazie, când vârstnicul Packer a vizitat India și a vorbit unui grup de misionari, el i-a confirmat vâstnicului Nulu potențialul său. În esență, fratele Nulu îmi spunea în acea zi din anul 2006 că Evanghelia îl schimbuse – definitiv!

Când l-am vizitat pe Nulu la el acasă, am fost însoțit de președintele de misiune. El a venit cu mine pentru a-i intervieva pe fratele Nulu, soția sa și copiii săi – pe părinții ca să-și primească înzestrarea și să fie pecetluit, iar pe copii să fie pecetluit cu părinții lor. De asemenea, am oferit membrilor familiei detaliile despre călătoria pe care urmau să o facă până la Templul Hong Kong, China, pentru aceste rânduieli. Au plâns de bucurie deoarece visul lor mult așteptat se îndeplinea.

Ce se așteaptă de la un deținător al preoției lui Dumnezeu? Ce ni se cere să schimbăm pentru a deveni felul de

seară în numele lui Isus Hristos. Ne întâlnim având încredere că ispășirea sa oferă fiecăruia dintre noi – oricare ar fi slăbiciunile noastre, defectele noastre, viciile noastre – posibilitatea de a se schimba. Ne întâlnim având speranța că viitorul nostru poate fi mai bun, indiferent de ce am făcut în trecut.

Când participăm la această adunare având „intenție adevărată” să ne schimbăm (Moroni 10:4), Spiritul are acces deplin la inima și mintea noastră. Așa cum Domnul a revelat profetului Joseph Smith: „Și se va întâmpla că în măsura în care ei... manifestă credință în Mine” – amintiți-vă, credința este un principiu al puterii și al acțiunii – „Eu voi revărsa Spiritul Meu asupra lor în ziua în care se vor aduna” (D&L 44:2). Adică în această seară!

Dacă gândiți că încercările dumnea-voastră sunt imposibil de depășit,

permiteți-mi să vă povestesc despre un bărbat pe care l-am cunoscut într-un sat mic de lângă Hyderabad, India, în anul 2006. Exemplul său descrie perfect dorința de schimbare. Appa Rao Nulu s-a născut în zona rurală a Indiei. Când avea trei ani s-a îmbolnăvit de poliomielită, ceea ce a dus la dizabilități fizice. Comunitatea din care făcea parte i-a spus că potențialul său era acum foarte limitat. Totuși, când era tânăr adult, i-a întâlnit pe misionari. Ei i-au predat despre potențialul mare pe care îl are în această viață și în eternitate. A fost botezat și confirmat membru al Bisericii. Înțelegând mai bine potențialul său, a stabilit țelul de a primi Preoția lui Melhisedec și de a sluji o misiune cu timp deplin. În anul 1986 a fost rânduit la oficiul de vârstnic și a fost chemat să slujească în India. Nu i-a fost ușor să meargă; a

oameni care trebuie să fim? Propun trei sugestii:

1. Trebuie să fim demni de a deține preoția! Fie că suntem tineri băieți care dețin Preoția aaronică sau bărbați care dețin Preoția lui Melhisedec, trebuie să fim demni de a deține preoția, să dăm dovadă de maturitate spirituală deoarece am făcut legăminte. Precum a spus Pavel: „Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc” (1 Corinteni 13:11). Trebuie să fim diferiți deoarece deținem preoția – nu trebuie să fim aroganți, plini de mândrie sau să ne credem importanți – ci umili, dornici să învățăm și supuși. Primirea preoției și a diferitelor oficii trebuie să reprezinte un lucru important pentru noi. Nu trebuie să fie doar un ritual care are loc la o anumită vârstă, ci trebuie să fie un act prin care facem conștient legăminte. Trebuie să ne simțim atât de privilegiți și recunoscători încât să o arătăm prin fiecare acțiune. Dacă ne gândim doar rareori la preoție, trebuie să schimbăm acest lucru.

2. Trebuie să slujim! Să deținem preoția înseamnă să îndeplinim cu credință și sârguință chemările noastre (vezi D&L 84:33) slujind altora. Nu trebuie să fim bărbați care evită cea mai importantă datorie, cea de a sluji soțiilor și copiilor, care nu acceptă sau își îndeplinesc pe jumătate chemările în Biserică sau cărora nu le pasă de alții decât dacă este comod. Salvatorul a declarat: „Să iubești pe Domnul Dumnezeu Tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău” (Matei 22:37) și mai târziu a adăugat: „Dacă Mă iubești, Mă vei sluji” (D&L 42:29). Egoismul este contrar responsabilității noastre de deținători ai preoției și, dacă ne caracterizează, trebuie să ne schimbăm.

3. Trebuie să fim demni! Poate nu am abilitatea vârstnicului Jeffrey R. Holland pe care a avut-o când a vorbit cu câțiva ani în urmă în cadrul sesiunii preoției, de a „sta foarte aproape de voi, față în față, vorbindu-vă cu o pasiune... al cărei foc să vă ardă puțin sprâncenele” („Suntem înrolați”, *Liahona*, nov. 2011, p. 45); dar, dragi frați, trebuie să înțelegem că practicile acceptate de lume ne limitează puterea

preoției. Ne înșelăm dacă gândim că putem să ne uităm la materiale pornografice, să încălcăm legea castității sau alte porunci și aceste lucruri să nu ne afecteze pe noi sau pe familiile noastre. Moroni a spus: „Vedeți să faceți toate lucrurile cu demnitate” (Mormon 9:29). Domnul ne-a îndrumat: „Și acum, vă dau porunca de a lua seama voi înșivă, să dați atenție, cu grijă, cuvintelor vieții veșnice” (D&L 84:43). Dacă există păcate pentru care nu ne-am pocăit și din cauza cărora nu suntem demni, trebuie să ne schimbăm.

Singurul răspuns complet la întrebarea adresată de Isus Hristos: „Ce fel de oameni trebuie să fiți voi?” este răspunsul scurt și profund oferit de El: „Tot așa cum sunt Eu” (3 Nefi 27:27). Invitația de a „[veni] la Hristos și [de a ne perfecționa întru] El” (Moroni 10:32) necesită și presupune schimbare. Din fericire, El nu ne-a lăsat singuri. „Și dacă oamenii vin la Mine, Eu le voi arăta slăbiciunea lor... atunci Eu voi face ca lucrurile slabe să devină puternice” (Eter 12:27). Ne putem schimba dacă ne încredem în ispășirea Salvatorului. Sunt sigur de acest lucru. În numele lui Isus Hristos, amin. ■